

GÉCZI JÁNOS

[töredékvers]
 újszeged, platán

*májusnak (vagy júniusnak) lenni jó
 gallyvégeire ülteti az ezüstluc
 a hamutojásokat és a hóbogó
 az apró léggolyóit*

*ennyi a derű
 körbeékelve bizonytalankodással
 savzsákokat cipelő hangyákkal
 kakukk-kóborlással órányi réssel
 a tiszavirágzás előtti időcsendben
 saját lombba beterpeszkedve*

*– májusnak (vagy júniusnak) lenni jó
 tavasznap változataként (lapulva
 botrányban) mint aki
 férfi nyugodt esszélakó
 holott csak fa
 a park körütnyeste sarkán
 széttömve tudással gyors nedvekkal
 henye bokrokkal körbefogva
 de közülük behemót kiágaskodva
 amit megkíván a szemlehely*

*– hány szóban fér el
 a tavaszi költő
 (s a mondatában jut-e még s mennyi tér nekem)
 aki a harangkongásban ismeri fel az angyalt
 az el- s kitarzott hangban puha szárnyát
 éppen annyi létet saccol neki
 amennyivel a belvárost átrepüli
 (a dóm fölött vesztve subogásából)
 és a csendbe visszahal*

*– a naponta háromszor
 megteremtett angyal mellett megfér-e még
 az odvamra lelt
 szorgos indiapáva
 vagy egymás mellére vagyunk csupán összedobálva*

*e rompark habzóld káoszában
kiknek nincs törvénye-szabálya egymásra
történelmük egymáshoz nem ér*

*– ennyi a kérdés ami maradt
hogy mérhető
mi a mérték
az döntse el aki megélt úgy száznégy évet
árnyékával terítve a sétateret
egy helybe gyökerezve
és tudja mert néha ráneszel
hogy alkotótársa lehet az úrnak
máskor meg arra riad
(levelén dobog a vihar nagyszem jege)
az úr szegődött hozzá alkotótársnak*

*– a kérdés ennyivé fogyott
(csontos kis nő lakkeretiküllel
biceg a járdán magányos
széttaposott sarkú körömcipőben)
van-e dolgom a gonosszal
a farontókkal
ezüstszőrű hernyó ha rág hagyom
ha rügyverő csonttollúak raja száll meg
azt is kibírom
s ha kérgemet vésik (szeretlek mari)
őszvégre az írással együtt majd csak lehull*

*– ha már szétéltem testemet
(költőm írja szét ennyire magát)
másam több nincs
mit énnnek nevezek
vajon összetart-e annyira e szó
mint a háncs a rost és a puccos idő
vagy mint a lakkeretikült a lakk
vagy elég-e annyi hogy azt hiszem
igen*

*– az állítás megvisel
szelek rengetege rázza gallyam
mókus riad
balfasorból lopott diókat ejt el
mint a hexametert
s mint hajból a csat
hull ki belőlem a hirtelen nyikorgás*

– páva rikolt lányok sikítnak
 férfikarban halkán majd egyre
 szabadabban gördül ki a torkon az öröm
 hozzám minden éjjel
 költő hoz lányokat
 kéjdarabokra szétszerelni
 rézszín fogaskerekek és izgulékony rugók
 maradnak belőlük tövemhez hullva
 és néven is nevezi
 ezt a szerelmet
 ezt

– de mi az
 amikor
 nagy rózsaszín szögekkel verik tele
 a pázsitot
 átluggatva a testszagú földet
 pedig tavaszidő sincs se macskabagzás
 mégis kopácsolnak
 nehezen hatolják egymást át a testek
 reggelre minden tele szegfűvel
 s középpütt a soros tetem:
 egy teljes ember
 aki enmagába belehal
 aki így tud azonos lenni azzal
 amibe vettetett

– nem marad egyik után se más
 mint a hullt hajakból font madárfészek
 puhafonadéka
 és a bővérű spanyol kármin

– ha valaki platán
 örül ha befér önmagába
 metrumra leng ágán a levél
 suttogja amit suttoghat
 úgy nőhet ahogyan csak ő
 széncinke verheti rügyeit vagy harkály
 szajkót is lát ritkán
 a csendben
 egy-két száradó gallyat hullatt
 az asszonyhajkoronára ha alatta bontja
 a kisbolond vagy egy kispróféta